

τῆς φιλοφροσύνης ταύτης) ἔλαβε τὸ ρόδον καὶ ἐξέβη-
λε κραυγὴν.

— Ὡχ εἶπεν, Θεέ μου!.. ἀγγυλώθην... Ἄχ! ὑποκόμη! ὑποκόμη εἶται ἀνεπιτήδειος. Ἰδοῦ.

Καὶ εἰς τὴν πυρετωδῇ ἐξαπίνης τῆς ἐρρίψε τοῦ ἄν-
θος εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ υποκόμητος.

— Μαρκησία, εἶπεν ὁ υποκόμητος εὖτω προσβληθεὶς,
εἰσθε τόσοι δύσκολοι νὰ λαβήτε τὸ ἄνθος τοῦτο, τὸ
ὁποῖον δὲν ἔχει τοῦλάχιστον ἀκάνθας ὡς ὑμεῖς. Καὶ
τῇ ἔστρεψε τὴν ῥάχιν.

— Ἀνεψία μου, ἀνεψία μου, ὁ ἄνθρωπος οὗτος
εἶνε βλάξ... δὲν δύναται νὰ τὸν νυμφευθῇς...
τοῦτο ἤθελεν εἶσθε δυστυχές! εἶπεν ἡ Κανονική.

— Ὡ! βεβαίως! θεία μου.

— Ἀνεψίε μου! ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ κάμῃς τὴν
ἀνοησίαν νὰ νυμφευθῇς ταύτην τὴν μαρκησίαν, ἤθελεν
εἶσθαι ὁ τάφος σου μᾶλλον, ἢ ἡ εὐτυχία σου! εἶπεν
ὁ διοικητής.

— Τῷ ὄντι θεῖέ μου!... Ἦθελον εἶσθαι ὁ ἄ-
φρονέστερος τῶν ἀνθρώπων... οὐδέποτε τὴν εἶδον
εἰς τοιαύτην κατάστασιν.

Μετὰ μίαν ὥραν οἱ δύο μνηστῆρες ἀνεχώρη-
σαν ἰδίως ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ διοικητοῦ καὶ μετέβη-
σαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἑκάστος μὲ ἀπόφασιν νὰ δια-
λύσωσι πᾶσαν ἔνωσιν.

— Ἐρρίεττα!... λύσον τὸν στήθοδεσμόν μου...
πνίγομαι!... ἀπὸ τὸν θυμόν!... ἀνέκραξεν ἡ μαρ-
κησία εἰσελθοῦσα εἰς τὸν οἶκόν της...

— Ρεμύ, τὰς παντόφλας μου!... ἀνέκραξεν ὁ
υποκόμης, ἀποτεϊνόμενος εἰς τὸν ὑπηρετὴν του, δὲν
ἀντέχω πλέον εἰς τὴν ἀγανάκτησίν μου.

— Καὶ εἰς τὰς ἐμβάδας σας... Δὲν τὸ ἔλεγα
ἐγὼ Κ. υποκόμη, εἶπεν ὁ Ρεμύ, σπεύσας νὰ ἐκβάλ-
λῃ τὰ υποδήματα τοῦ κυρίου,

— Ἡ Κ. μαρκησία εἶνε πολὺ ἐσφριγμένη... ἤμην
θεβρία, εἶπεν ἡ Κ. Ἐρρίεττα, ἀφοῦ ἔλυσεν τὸ γαϊτάνιον
διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ ταχύτερον ἢ κυρία της.

— Ἄχ! ἀναπνέω! ἀνέκραξεν αὕτη καθήσασα ἐπὶ
τῆς ἑδρας τῆς.

— Οὐφ! ἐξέρχομαι τῆς φυλακῆς! εἶπεν ὁ υποκό-
μης ριχθεὶς ἐπὶ ἀνακλίντρου.

— Δυστυχῆς υποκόμη! ὑπέλαθεν ἡ μαρκησία
μετὰ τινος σιγμᾶς, ἄτχημα ἐφέρθη μετ' αὐτοῦ.

— Δυστυχῆς μαρκησία!... ἐπιθύρσειεν ὁ υποκό-
μης... ἦτο μανιώδης... Ἄλλ' ἐγὼ ἕκαμον σφάλμα
... τί ἤθελον νὰ τῇ δώσω ρόδον χωρὶς νὰ προσέξω
εἰς τὰς ἀκάνθας... Καὶ προσέτι τῇ ἠγαντιώθη πρῶτον.

— Πόσον κακῶς ἐδέχθην... τὸν φίλιτον υπο-
κόμην... εἰς τὴν ἑλευσίν του. Ἐπομένως, ἤδυνάτο
νὰ μαντεύσῃ τὴν ἄκανθον ταύτην. Οὗτος ἐφάρθη εὐγε-
νῶς... Ἄχ! τί ὠραία εἶναι ἀνευ στήθοδέσμου.

— Τῷ ὄντι... κακῶς ἐφάρθη... Νὰ εἴπω εἰς
τὴν φιλάτην μαρκησίαν λόγους σκληροῦς...

— Καὶ νὰ εἴπω ὅτι τὰ ἐχάλασα μαζί του. Θὰ
εὕρω ἄρα ἕνα, ὅστις νὰ μὲ ἀγαπᾷ τόσο... ἄλλως
μοὶ ἤρρεσκε... ἄχ! ἤθελον εἶσθαι εὐτυχεστάτη...

— Ἐχάσα τὴν εὐδαιμονίαν! εἶπεν ὁ υποκόμης...

Καὶ ὁμοῦ τὴν ἀγαπᾷ... ἀλλ' αὕτη κατέστη ἀγνώ-
μων!... ὄχι εἶμαι δυστυχέστατος!

— Δὲν θέλω νὰ συνδεθῶ ἐκ νέου, ἀνέκραξεν ἡ
μαρκησία ἀνεγερθεῖσα αἵφνης... ὦ! ὄχι... ἀλλ'
ὁμοῦ δὲν δύναμαι ν' ἀφήσω τὸν υποκόμητα μὲ τοιαύ-
την ἰδέαν... πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὑπέφερον...

— Ὡ! πρέπει νὰ τὴν δικαιολογηθῶ... δὲν πρέπει
νὰ ὀργίζεται τις μετὰ γυναικός, ἣν ἀγαπᾷ... ἤθε-
λον ἐκληφθῇ ὡς βίανυσος.

— Ἐρρίεττα, δός μοι γραφίδα καὶ χαρτίον.

— Ρεμύ, φέρε μοι τὰ πρὸς γραφὴν.

Ἐν τέταρτον ὥρας μετέπειτα ἡ Κ. Ἐρρίεττα
καὶ ὁ Κ. Ρεμύ, συνεσταυρώθησαν εἰς τὴν βασιλικὴν
γέφυραν, ἀποστολεὺς ἑκάστος μικροῦ ἐρωτικοῦ γραμ-
ματίου, καλὰ ἐμπεριέχοντος. Μίαν δὲ ὥραν μετὰ ταύ-
τα, ὁ υποκόμης ἦτον εἰς τοὺς πόδας τῆς μαρκησίας
καὶ τὸ ἴδιον ἐπέρας ὑπεγράφη τὸ συμβόλαιον. Ἐνῶ
ἡ μαρκησία Κέρναυ ἔμελλε νὰ γένῃ ὑποκόμηστα Σεν-
νεβίλ, ὁ Κ. Πι:τοῦ ὑπῆγε νὰ εὕρῃ τὴν Κ. Ἐρρίετταν.

Πότε θὰ συζευχθῶμεν, κυρία; τῇ εἶπεν.

— Ὅταν θελήσῃτε, ἀπεκρίθη ἡ Κ. Ἐρρίεττα.

— Ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

— Καὶ ἐγὼ λέγω ὅσον τὸ δυνατόν ἀργότερον.

— Ἀς λαβωμεν ἕνα ὄρον... Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας.

— Διατί ὄχι μετὰ δεκαπέντε;

— Δεκαπέντε ἔστω! ἀλλ' ἀπαιτῶ ἐν πρᾶγμα.

— Ἀπὸ τῶρα;

— Θέλω νὰ νυμφευθῇτε ἀνευ περιστῆθιου.

— Ἀ!... καλῶς!... εἶπεν ἡ Κ. Ἐρρίεττα μει-
διῶσα... καὶ σείς με παντόφλας.

— Οἱ πραγματευταὶ μας θὰ χάσουν...

— Ἀλλ' ὁ ἔρωσ θὰ κερδίτῃ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Ε. Ι. Σ.)

ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΣ ΓΥΨ.

(VAUTOUR BARBU.)

Ἐξ ὅλων τῶν σαρκοφάγων τοῦ νεωτέρου κόσμου
ὀρνέων τὸ μεγαλύτερον εἶνε ὁ γύψ οὗτος, ὅστις μετέ-
χει τῆς φύσεως τοῦ τε αἰετοῦ καὶ τοῦ γυπὸς· διὸ καὶ
οἱ φυσικοὶ τῷ ἔδωσαν τὸ ὄνομα τοῦ γυπαετοῦ. Ἡ κε-
φαλὴ του εἶνε ὅλως ἐπτερωμένη, τὸ ῥάμφος του σκλη-
ρόν, ἰσχυρόν καὶ λίαν ἐπικαμπές κατὰ τὸ ἄκρον· οἱ
ταρσοὶ του μικροὶ καὶ μέχρι τῶν δακτύλων κεκαλυμ-
μένοι μὲ πτερὰ· αἱ δὲ μακραί καὶ ὀξείαι πτέρυγές
του τὸν πλησιάζουσι μᾶλλον πρὸς τὸν πρῶτον ἐκ τῶν
δύο γενῶν. Ὅταν δὲ ἀνήκῃ εἰς τὸ δεύτερον, ἔχει
ὀφθαλμοὺς μεγάλους καὶ ἐξέχοντας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν
τῆς κεφαλῆς, τοὺς ὄνυχας ἀναλόγως ἀσθενεῖς, τὸν
προγορεῶνα (jahot), ὅταν ᾖ πλῆρης, ἐξέχοντα ἐξω
τοῦ θώρακος καὶ τοῦ αὐχένος, καὶ τέλος διαφόρως
κρατεῖ, ἐν καιρῷ ἀναπύσεως, τὰς πτέρυγας του
ἀνεωγμένας, ὥστε δὲν εἶνε ἄτοπον, ἂν τινες τῶν φυσι-

κῶν σαρκοφάγων τὸν ἀπεκάλεσαν γύπα. Σήμερον δὲ θεωρεῖται ὡς ἀποτελῶν ἴδιον γένος, ὅπερ διακρίνεται ἐκτὸς τῆς ἐνώσεως διαφορῶν χαρακτήρων τοῦ ὁργανισμοῦ, οὗς ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, διὰ τοῦ ὑπὸ τὸ ἐπικύριον τῶν βοστρίχων ῥάμφους, καὶ τὸ κυριώτερον, διὰ τῆς παρατηρουμένης ὑπὸ τὸ κατώτερον χεῖλος τοῦ ῥάμφους γραφίδος ἐκ σκληρῶν πτερῶν.

Ἡ συγγένειά του μετὰ τῶν ἄλλων γυπῶν δὲν παρατηρεῖται μόνον εἰς τὸν ὁργανισμόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἥθη του· διότι δὲν ζῇ ποτὲ μετὰ μνηρῶν ζευγῶν ὡς ὁ ἀετὸς, καὶ ἡ μεγάλη ἀνάγκη τὸν παρακινεῖ νὰ τρώγῃ ἐνίοτε ζῶα τεθνηκότα. Συχνάκις, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀπαντῶνται ἐπὶ ἐνὸς πτώματος, κατασπαράττοντες αὐτὸ κοινῇ, χωρὶς νὰ διαμφισβητῶσι τὴν ἐντελῆ αὐτοῦ κατοχὴν. Ἐντοσοῦτω εἶνε πτηνὸν γενναῖον, καθ' ὑπερβολὴν θηριῶδες, σπανίως φαινόμενον εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ διακρινόμενον διὰ τὸ μέγα ἀνάστημά του, καὶ τινὰς καταπληκτικὰς ιδιότητας τῆς μορφῆς του. Πολλὰ μυθώδη λήγονται περὶ αὐτοῦ· οἱ μὲν διηγέυνται ὅτι παρουσία αὐτῶν ἐκλεψοε βόας ζῶντας, οἱ δὲ βεβαιοῦσι μάχας αὐτῶν μετὰ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες καταποθηθέντες καὶ ἡ-

τηθέντες, ἔμεινον βορὰ τοῦ πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον τοὺς ἔφερεν εἰς τὴν κοιλίαν του ἵνα τοὺς κατασπαράξῃ ἐν ἀνέσει καὶ τὰ τεμάχια τούτων διαμοιράσῃ εἰς τοὺς πεινῶντας νεοσσούς του. Γοιαῦται μεираκιώδεις διηγῆσεις δὲν ἔχουσιν ἀναμφιδόλως χρεῖαν ἀναιρέσεως ταῦτα δὲν λέγομεν περὶ ἐκείνων, οἵτινες περιγράφουσι τὸν γύπα ἔλκοντα ἀνθρώπους κοιμωμένους καὶ φέροντα παῖδας μέχρι τῶν κρημνωδῶν βράχων, ἐνθα τοὺς ἀφίνει νὰ πέσωσι· διότι οὐδὲν θετικὸν ἔχομεν διὰ νὰ πιστεύσωμεν περὶ τοιούτων πράξεων. Εἶνε ὁμως βέβαιοι ὅτι ἐνίοτε ἀναρπάζει λαγούς, πρόβατα καὶ δορκάδας, καταδιώκει τοὺς μικροὺς αἰγαγρούς, τοὺς θορυβοὶ διὰ τῶν κραυγῶν του καὶ διὰ κτυπημάτων μὲ τὰς πτέρυγας, καὶ τοὺς κρημνίζει ἀπὸ τοὺς ἀποκρήμους βράχους, ἐνθα διὰ τῶν πτερύγων τοὺς καταβυθίζει εἰς τὰ βράθρα ὅπου τοὺς εὐρίσκει πεφονευμένους.

Ὁ Σαρκοφάγος Γύψ κατοικεῖ, ἀλλ' ἐν μικρῷ ἀριθμῷ, ὅλα τὰ ὑψηλὰ ὄρη τοῦ ἀρχαίου κόσμου· σπανίως εἰς τὰ Πυρηναιὰ καὶ τὰς Ἀλπεις καὶ συνήθως εἰς τὰ ὄρη τοῦ Τυρόλου καὶ τῆς Οὐγγρίας. Ὁ Παλλὰς τὸν ἀπῆντησεν ἐν Σιθῆρᾳ, ὃ δὲ Βρούχιος ἐν Ἀβυσσινίᾳ. Τὸ σύνθημα τοῦ ἔχει τεσσάρων ποδῶν μῆκος ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ ῥάμφους μέχρι τοῦ τέλους

τῆς οὐρᾶς· αἱ δὲ πτέρυγές του ἀνεωγμέναι, ἐννέα ἕως δέκα καὶ εἰς τινὰς δώδεκα ποδῶν· τοῦ δὲ κατὰ τὴν ἐκστρατεῖαν τῆς Αἰγύπτου φονευθέντος γυπὸς ἀμρότεραι αἱ πτέρυγες, κατὰ τὴν παρατήρησιν τῶν Κ.Κ. Μονγὲ καὶ Βαρβολέττου, ἀνεωγμέναι, ὑπερέβαινον τοὺς δέκα τέσσαρας πόδας.

ΤΑΟ-ΚΟΥΑΓΚ.

270^ς Αὐτοκράτωρ τῆς Κίρας.

«Ὁ γενικὸς διοικητὴς ἔλαβεν ἀρτίως ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῶν τελετῶν ἐπίσημον ἐπιστολὴν, ἀναγγέλουσαν εἰς αὐτὸν, ὅτι τὴν 14 τῆς πρώτης σελήνης, ὁ ἀνώτατος αὐτοκράτωρ ἀναβῆς ἐπὶ τοῦ δράκοντος, ἀνέχωρησε πρὸς τὰ αἰθέρια βασίλεια. Τὴν αὐγὴν, κατὰ τὴν ὥραν μαδ, ἡ οὐρανία αὐτοῦ Μεγαλειότης παρέδωκε τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν τέταρτόν του υἱόν, Σε-Γο-Κῶ, καὶ τὸ ἑσπέρας κατὰ τὴν ὥραν γατ, ἀνέδηκεν εἰς τὰ οὐράνια δώματα.